

Χαρακτηρίζει την προσωπικότητα του πολίτη η πειθαρχία και ο σεβασμός του στους νόμους;

Με το νέο έτος προστίθεται ακόμα άλλος ένας χρόνος στην ανθρώπινη ιστορία. Μία ιστορία που υπάρχει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όλα αυτά τα χρόνια, σωστό είναι, να αναγνωρίσουμε, πως η ανθρωπότητα δεν θα μπορούσε να συγκρατηθεί χωρίς την ύπαρξη της πολιτείας. Φυσικά όμως, αφελής θα ήταν κάποιος, αν νόμιζε πως η πολιτεία δεν συγκρατιόταν από «κάτι».

Σήμερα, στο άρθρο αυτό, θα σας μιλήσω, όσο πιο σωστά και ορθά μου επιτρέπει η εφηβική μου ηλικία, για αυτό το «κάτι» και πέρα από αυτό, αν η πειθαρχία και ο σεβασμός του πολίτη στο «κάτι» αυτό, χαρακτηρίζει τον ίδιον τον άνθρωπο. Το κάτι αυτό είναι οι Νόμοι. Οι νόμοι είναι για τη κοινωνία ότι είναι η αντιβίωση για τις αρρώστιες. Η αρρώστια, θαρρώ, πως στην προκειμένη περίπτωση είναι η επικράτηση ενός, αντί πολλών Νόμων, ο Νόμος του ισχυρού και η ιστορία έχει δείξει πως επικρατεί σε περιπτώσεις όπου δεν εφαρμόζονται οι Νόμοι μίας κοινωνίας. Οι Νόμοι, λοιπόν, φροντίζουν να είναι, όπως έλεγαν και οι Ρωμαίοι, το θεμέλιο της ελευθερίας και η πηγή της δικαιοσύνης γιατί χωρίς τον Νόμο, φυσικό είναι οι πλούσιοι, είτε σε χρήματα είτε σε δύναμη να εκμεταλεύονται τους πιο αδύναμους. Μου είναι δύσκολο να συνεχίσω την αναλογία αυτή, πόσο μάλλον κάθε άλλη, διότι κάθε φορά επικρατεί κάποιος Νόμος, ο οποίος δείχνει το πόσο αχώριστος είναι από την οποιαδήποτε κοινωνία.

Έχουμε την τύχη λοιπόν να ζούμε σε μία κοινωνία με τον Νόμο των «πολλών» έναντι του ενός του ισχυρού. Αυτή η κατάσταση όμως εύκολα αλλάζει, όπως σε έναν πόλεμο, πράγμα που, τα κοντινά σε εμάς γεγονότα, δείχνουν πως ο πόλεμος εξακολουθεί να υπάρχει και να εμφανίζεται στη ζωή μας και στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων.

Ενώ λοιπόν θα έπρεπε να είμαστε, τουλάχιστον, ευγνώμονες, επειδή έχουμε την τύχη να ζούμε σε μία δημοκρατική κοινωνία που την συγκρατούν δημοκρατικοί Νόμοι, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που οι πολίτες δείχνουν ελάχιστη πειθαρχία και σεβασμό στους Νόμους ή μάλλον σε όσους νόμους δεν τους συμφέρουν ή δεν τους επιρρεάζουν άμεσα. Πολλές φορές οι πολίτες προτάσσουν Νόμους που αφορούν στο ηθικό δίκαιο σύμφωνα με το δικό τους συμφέρον. Παρόλο που η συζήτηση για το αν έχει ή όχι θέση στους νόμους η ηθική, όλοι οι πολίτες φαίνεται να γνωρίζουν την απάντηση, η οποία περιττό να πω ότι μεταβάλλεται με τις συνθήκες της ζωής τους εκείνη την περίοδο. Όλοι μπορούν, ορθά μεν, να υπερασπιστούν τον πτωχό κλέπτη με δύο παιδιά που θα κλέψει έναν φούρνο για να συντηρίσει την οικογένειά του. Λίγοι όμως σκέφτονται τον φούρναρη και την οικογένεια του που έπεσε θύμα κλοπής.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως ο πολίτης που σέβεται και δείχνει πειθαρχία στους νόμους επιλεκτικά είναι άνθρωπος συμφεροντολόγος. Πέρα από τους συμφεροντολογικά πειθαρχημένους, εγώ πιστεύω, πως πρέπει να αναφερθούν και οι πολίτες που ενεργά και καθημερινά αρνιούνται τους Νόμους. Αυτοί οι πολίτες μέσα τους μπορεί, ενώ γνωρίζουν πως παρανομούν, να αρνιούνται να αναγνωρίσουν την

σημασία των Νόμων που παρεβαίνουν. Ο Νόμος μπορεί όντως να φαίνεται ασήμαντος στα μάτια του παραβάτη, όπως η απαγόρευση του καπνίσματος σε κλειστούς χώρους ή το να πρέπει να σταματάς στο κόκκινο ακόμα και όταν είναι βράδυ και ο δρόμος είναι άδειος. Ξεχνάνε, όμως, πως μέσα στον κλειστό χώρο, όπου απαγορεύεται το κάπνισμα, υπάρχουν άνθρωποι με αναπνευστικά προβλήματα και πως στον άδειο, κατ' αυτούς δρόμο, μπορεί ξαφνικά να εμφανιστεί κάποιος άνθρωπος οποιασδήποτε ηλικίας. Με την ανεύθυνότητά τους λοιπόν μπορεί να στερήσουν μία ζωή.

Έχοντας, λοιπόν, αναλύσει το θέμα όσο πιο ορθά μπορούσα, καταλήγω στο συμπέρασμα πως πίσω απο κάθε κατ' επανάληψη παραβάτη βρίσκεται κάποιο ελάττωμα του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς του. Με βεβαιότητα, λοιπόν, απαντώ πως η ασέβεια και η απειθαρχία απέναντι στον νόμο χαρακτηρίζει όντως την προσωπικότητά τους.

Μπισμπίκης Σπύρος Β2